



Iglódi-Csató Judit 1975-ben született, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem bölcsészdiplomája mellé a BBC World Training Trust rádiós és televíziós programszerkesztői kurzusát is elvégezte Budapesten, a Független Médiaközpontban, ezt követően a Budapesti Gazdasági Főiskola nemzetközi kommunikáció szakán pr-szakirányon szerzett újabb diplomát. Első munkahelye a debreceni City Rádió volt, ahol hírszerkesztőként, hírolvasóként dolgozott, majd 1998-tól a helyi Rádió 1-nél helyezkedett el, ahol később főszerkesztő lett. 2000-től a Nicholson International CEE & NE kommunikációs koordinátora, a magyarországi kommunikációs, pr- és marketingfeladatok felelőse volt. 2002 áprilisától 2005 szeptemberéig a K&H Bank intézményi pr-osztályvezetőjeként dolgozott, majd 2005 októberétől a Magyar Nemzeti Bank vezető kommunikációs szakértője lett, majd 2007 áprilisától kommunikációs igazgatóként, szövívőként irányította az MNB ilyen irányú tevékenységét. Iglódi-Csató Judit 2010. március 1-jétől a Tesco Magyarország Vállalati kapcsolatok és kommunikációs igazgatója. 2008 és 2010 között a Magyar Marketing Szövetség elnökségi tagja volt.

Soha nem vagyok elégedett....

■ RÓFI MÓNIKA, 2012.

Az első diplomádat Debrecenben szerezted. Milyen szakra jártál, és az itt eltöltött időből mire emlékszel legszívesebben? Volt kedvenc tárgyad, oktatód?

– Debreceni születésűként már gyerekkoromban sokat és sokszor jártam az egyetem környékén, az általános iskola utolsó évében pedig nap mint nap arra mentem iskolába és haza. Már akkor megfogott az épület grandiózussága, és azt hiszem, ekkor döntöttem el, hogy én EGYETEMRE szeretnék járni, csupa nagybetűvel. Fel sem merült, hogy máshová, mint a Kossuthra... Az egészségügyi szakközépiskolából aztán, az évfolyamról egyedülként mentem bölcsész szakra, és magyar–latin szakra jelentkeztem. Végül csak a magyarra vettek fel, de folyamatosan áthallgattam ide-oda, a művelődési menedzser szakon és a politológián is több szemesztert eltöltöttem.

Kedvenc tárgyat nemigen tudnék kiemelni, mert szinte minden évben volt olyan téma, ami jobban érdekelt. A tanárok közül Taxner Ernő tanár úr, Dobos István, Görömbei András, Bitskey vagy Goretity tanár úr előadásaira emlékszem szívesen, de Hoffman István és Sebestyén tanár úr szemináriumait is szívesen hallgattam a nyelvészetben.

Az egyetem nekem a megvalósult álmom volt, ugyanakkor elég hamar belekeveredtem a diákéletbe, elkezdtem rádióban dolgozni, így, ha

igazán őszinte akarok lenni, akkor sok előadást elblicceltem, vagy késve érkeztem, hiszen az első évtől folyamatosan dolgoztam is. Sokszor volt, hogy fél 5-kor keltem, 6-kor már híreket olvastam a rádióban, fél 12-ig, majd rohantam az Egyetemre, hogy déltől este 8-ig bent üljek az előadásokon. Még jó, hogy az évfolyamtársaim és több tanár is toleráns volt velem, előbbiek kidolgozott tételeket adtak kölcsön, utóbbiak pedig elnéztek, ha épp nem értem be pontosan a szemináriumra. Mindenesetre számomra ez egy nagyon izgalmas, eseménydús, pörgős időszak volt, ahol sok barátot szereztem.

Aztán persze ki ne emlékezne az „Újkolis” bulikra, az éjszakába nyúló Rizikó partikra, ezek is mind részei voltak a mindennapoknak, hisz debreceni létemre is többször éjszakáztam valamelyik kóli szobában... Elég régen volt már sajnós, úgyhogy kezdenek az emlékek is halványodni...

Amikor kiléptél az egyetem kapuján, ezt a jövőt láttad magad előtt?

– Igen is, meg nem is. Azt már a kezdetektől tudtam, hogy a tanítás nem az én világom. Ma már szívesen tartok előadásokat, egyetemen szemináriumot, de hivatástudatom az oktatás felé sohasem volt. Aztán teljesen véletlenül talált meg és rám a rádiózás, ami egy hosszú kapcsolat kezdete volt és a kommunikáció irányába terelt. Először évekig a média oldalán ültem, majd átkerültem a vállalati, szervezeti kommunikáció oldalára. Azóta is itt vagyok, és azóta sem bántam meg. Mindig is érdekelt az emberek vagy szervezetek közötti információcsere, első szak-

dolgozatom is inkább médiás, mint magyar szakos volt. Ugyanakkor ez a háttér nagyszerű alapot adott a rádiós munkához, de a másoddiplomához és a szövívőséghez is. Ma is sportot űzök abból, hogy kiszűrjam a nyelvi hibákat a rádiós hírekben vagy az esti híradóban... de képes vagyok egy, a kollegáim által már tökéletesen írt sajtóközleményt is percekig szőpítgetni még, hogy minden kifejezés a legpontosabb és a legjobb helyen legyen.

Szerinted minek köszönheted, hogy ilyen fiatalon elismert szakember vált belőled?

– Egyszer egy barátom azt vetette a szememre, hogy én soha nem vagyok elégedett. Azt hiszem, igaza volt. Ez a fajta jó értelemben vett „elégedetlenség” vagy inkább belső hajtóerő ugyanis az, ami mindig előre vitt. Ráadásul igyekszem mindenben a lehető legjobban teljesíteni, alapos, minőségi munkát végezni, amit a mindenkori főnökeim szerencsére el- és felismertek. A lehetőségek pedig jöttek, először Debrecenben, aztán már Budapesten, országos jelentőségű vállalatoknál, intézményeknél, ma pedig már nemzetközi porondon is. Fontos, hogy kellő alázattal legyünk a munkánk, feladatunk és munkatársaink felé is, tudjuk, hogy mik azok a célok, amik felé az adott vállalat halad, és hogy ehhez hogyan tudunk mi magunk is hozzájárulni. Az is hasonlóképpen elengedhetetlen, hogy megfelelő diplomáciai készséggel rendelkezünk, ez mind a média kezelésében, mind a cégen belüli viszonyok tekintetében sokat segített nekem. Csakúgy, mint az a fajta nyugalom és stressztűrés, ami még a legváratlanabb válság közepén is képessé tesz arra, hogy higgadtan és józanul döntsék, ha kell, azonnal. Én mindig nyitott voltam arra, hogy tanuljak; családtagjaimtól, vezetőimtől, kollegáimtól, barátaimtól vagy akár saját hibáimból is; ezt szeretném megőrizni.

Mit jelent számodra a karrier?

– Az életem fontos része. Nem mindenképp álló, de hangsúlyos. Hozzá tartozik a komfortérzetemhez, hogy olyan dolgot tegyek nap mint nap, amiben kihívást találok, ahol sikereket érek el. Szeretem látni, ha egy-egy ötletem, javaslatom megvalósul, ha olyan projektek jönnek létre, amikkel értéket teremtünk a közösségnek vagy a vállalatnak, ideális esetben mindkettőnek. Nem tartom magam karrieristának, a lehetőségek inkább megtalálnak, minthogy hajszoálnám őket, de időről időre új utakat keresek, új kihívásokat, ahol ismét kipróbálhatom, megnyit tudok, mennyit érek. Valahogyan egy természetes folyamat része volt, ahogyan előre jutottam, és már évek óta önállóan irányítom egy-egy szervezet kommunikációs tevékenységét. Először még szokatlan volt, de ma már természetes az a felelősség is, ami ezzel jár a cég és a kollegáim felé.

Mik a következő célkitűzéseid, jövőbeni terveid?

– Szívesen vállalnék nemzetközi pozíciót és próbálnám ki magam egy másik kultúrában hasonló szakterületen, vagy akár egy konkrét, de nem kommunikációs projekt vezetésében. Erre a Tesco egyébként megfelelő vállalat is, hiszen nagyon sok lehetőség áll az itt dolgozók előtt. Közel 10 évig a pénzügyi szektorban dolgoztam, 2 éve ismerkedem a kereskedelem világával, és azt hiszem, itt még sokat tudok tanulni, ez egy rendkívül változatos, innovatív, impulzív szektor, ahol a színpalak mögött elképesztően magas színvonalú üzleti, szakmai munka folyik.

Milyen tanácsokat adnál a mai végzős hallgatóknak, hogyan induljanak neki a nagybetűs „életnek”?

– Tapasztaljanak minél többet! Tudom, hogy nehéz, hiszen a felsőoktatás változatlanul akadémiai szemléletű, és kevés tér nyílik a való világ, a versenyszektor megismerésére, mégis arra bátorítok mindenkit, hogy akár gyakornokként vagy szakmai önkéntesként próbáljon bepillantást nyerni egy-egy vállalat működésébe, hiszen itt akár több száz éves tudásanyag halmozódik fel. Legyenek nyitottak és határozottak, és merjenek önbizalmat meríteni a már megszerzett ismeretekből. Ha tudják, mit szeretnének, és a céljukért a maguk részéről mindent megtesznek, azt a jövőbeli munkáltatók elismerik és támogatni fogják.



Van egy tündéri kisfiad. Hogy tudod megtalálni a határt a család és a munka között? Van egyáltalán szabadidőd, vagy mindig készenlétben kell lenned? Van valami hobbid?

– Ez az egyik legnehezebb része az életemnek, hiszen a 3,5 éves kisfiamon kívül természetesen a férjem, a családom, a barátok is nagyon fontosak, és nem szeretném őket elhanyagolni. Ez egy nagyon szűk mezsgye, és állandó egyensúlyozás kell ahhoz, hogy egyik érdek se sérüljön. Elengedhetetlen a jó szervezés, a nagyszerű család, akik mindenben támogatnak, és persze egy rendkívül toleráns kiskorú... Néhány hónapja elkezdtem újra sportolni, erre például nagyon nehezen találtam meg az időt, de mindenképp szeretném megtartani. Ellenben a telefonom szinte soha sincs kikapcsolva, és teljesen „normális”, ha vasárnap délben újságírók hívnak, mert épp kellene egy interjú az esti híradóba. Nehéz leszokni, és talán nem is lehet az állandó készenlétől, ez hozzátartozik a munkámhoz.

Tartod-e valakivel a kapcsolatot a csoporttársaid közül?

– Igen, többekkel éveken keresztül megmaradt a barátság, és a Facebook ennek az utóbbi éveken újabb lendületet adott, hiszen sokakkal így napi szintű, legalábbis a virtuális kapcsolat. Jó látni, ki mit csinál, kinek mekkorák a gyerekei, de olyan is többször előfordult már, hogy egy szakmai rendezvényen futottam össze régi egyetemi ismerőssel, akiből kommunikációs kolléga vagy újságíró lett.

Szoktál-e Debrecenbe járni / Mikor jártál utoljára Debrecenben?

– Rendszeresen, hiszen szüleim és az egyik testvérem ma is ott él, de sok barát is. És a kisfiam is sok időt tölt „otthon”, ha engem épp külföldre szólít a munka, úgyhogy a kötődés mindenképp megmaradt.